

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. (1) w dniu 15.02.2013r. zawarł umowę leasingu (...) X6 o nr rej. (...) z (...) S. A. w W.. Od momentu zawarcia przedmiotowej umowy co miesiąc uiszczał raty leasingowe.

W okresie do kwietnia 2015r. (...) X6 o nr rej. (...) było używane głównie przez małżonkę S. K. (1) tj. J. B. i parkowane na miejscu garażowym. Na skutek konfliktu pomiędzy małżonkami, S. K. (1) zabrał żonie kluczyki od rzeczonoego auta, zaś J. B. zakupiła dla siebie inne auto które zaczęła parkować na tym samym miejscu garażowym. W związku z powyższym od kwietnia 2015r. B. (...) o nr rej. (...) było parkowane przez S. K. (1) na parkingu ogólnodostępnym przed budynkiem wielorodzinnym przy ul. (...) gdzie tenże zamieszkuje wraz z rodziną.

W ostatni weekend maja 2015r. S. K. (1) wybrał się wraz z żoną i dziećmi na rodzinne spotkanie przy grillu na posesji swojego teścia, gdzie spotkał m.in. M. K. (1). W toku rozmowy S. K. (1) mówił M. K. (1) o swojej sytuacji rodzinnej i kłopotach z żoną oraz zwrócił się do oskarżonego o pomoc w znalezieniu osoby która sprawi, że jego (...) zniknie. M. K. (1) zgodził się na to. W miejscu swojego zatrudnienia tj. korporacji taxi poprosił o pomoc w zniknięciu auta należącego do S. K. (1) innego tam zatrudnionego mężczyznę, którego danych nie podał. Gdy tenże mężczyzna potwierdził że ma możliwość sprawić że auto zniknie, oskarżony przekazał mu jakiej marki jest auto oraz w jakim miejscu jest zaparkowane. O poczynionych ustaleniach oskarżony poinformował S. K. (1). Oskarżony w związku z podjętymi działaniami nie otrzymał od nikogo żadnej korzyści osobistej czy majątkowej.

W dniu 6 czerwca 2015r. doszło do kradzieży auta B. (...) o nr rej. (...) o wartości 160 tysięcy złotych zaparkowanego, jak zwykle, na parkingu ogólnodostępnym przed budynkiem wielorodzinnym przy ul. (...). (...) było wyposażone w autoalarm i zamknięte na klucz, które zabezpieczenia fabryczne zostały ominięte w nieustalony sposób. Powyższe zdarzenie zostało przez S. K. (1) zgłoszone organom ścigania oraz leasingodawcy i firmie ubezpieczeniowej tj. (...) S.A. celem wypłaty odszkodowania podmiotom uprawnionym tj. w odpowiednim do zapisów umowy leasingu zakresie – leasingodawcy i leasingobiorcy, co zostało uczynione.

Postanowieniem z dnia 29.06.2015r. śledztwo w sprawie o czyn z art. 279§1 kk zostało umorzono wobec niewykrycia sprawcy.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2016r. śledztwo w w/w sprawie zostało podjęte na nowo. W tej samej dacie zapadło postanowienie o wyłączeniu do odrębnego postępowania materiały dotyczące złożenia fałszywego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i składania fałszywych zeznań.

Samochód marki B. (...) o nr rej. (...) został zabezpieczony w dniu 29.09.2016r. przez funkcjonariuszy (...) W-wa I na parkingu przy ul. (...) w W. co wykazała opinia mechaniczna wykonana na zlecenie organów ścigania. W czasie zabezpieczenia widniał na nim nr rej. (...). Obecnie auto znajduje się na parkingu depozytowym do dyspozycji Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ III Wydział Karny w związku ze skierowaniem doń a/o przeciwko G. G. oskarżonemu o czyn z art. 291§ kk w zw. z art. 64§1 kk na szkodę (...) S.A. oraz S. G. oskarżonemu o czyn z art. 272 kk w zb. z art. 233§6 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia M. K. (1) k. 36, 199, częściowo zeznania S. K. (1) k. 15-16, 223-224, k: 2, 12 notatka urzędowa; k: 6, 10,25 kopia postanowienia, k:7-9 protokół zatrzymania rzeczy; k:13-protokół zatrzymania osoby S. K.; k:18-protokół zatrzymania osoby M. K.;k:19-20-protokół przeszukania osoby; k:20-23-protokół przeszukania mieszkania; k:26-pismo z E. Hestia; k:37-39-informacja z art. 213§1a k.p.k. odnoście M. K.; k:173-karta karna; k:184-wywiad

środowiskowy; k:230, 257-258- pismo z Wydziału do (...) z Przystępczością Samochodową (...); k:243-pismo z (...) W. II; k:257-258 pismo z Wydziału do (...) z Przystępczością Przeciwko Samochodową (...).

W toku postępowania przygotowawczego M. K. (1) początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując, że nie dokonał kradzieży z włamaniem (k:28).

Podczas drugiego przesłuchania zmienił stanowisko procesowe, przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym (k. 36).

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku śledztwa. Dodał, że nie dostał informacji zwrotnej, czy osoba, z którą rozmawiał dokonała kradzieży auta, bo nie rozmawiał z tym mężczyzną gdyż nie spotkał go nigdy więcej. Uzupełnił odpowiadając na pytania Sądu, że mężczyźni którego danych nie zna powiedział, że jego szwagier chce się pozbyć samochodu, podał mu model i kolor tego samochodu oraz wskazał jego miejsce postoju. Wyjaśnił, że w rozmowach z tym mężczyzną nie był wskazany termin zniknięcia samochodu (k.199).

Oskarżony ma 33 lata, ma na utrzymaniu konkubinę i troje małoletnich dzieci, pracuje jako przedstawiciel handlowy i uzyskuje dochód ok. 3.500 złotych, nie był dotychczas karany (k. 198, karta karna k. 173)

Sąd zważył co następuje:

Materiał dowodowy odnoszący się do wydarzeń opisanych w akcie oskarżenia ma ograniczony zakres a jego głównym trzonem pozostają wyjaśnienia samego oskarżonego które Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k. a więc z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, mając na uwadze pozostałe aczkolwiek nieliczne dowody w postaci zeznań świadka oraz dokumentacji potwierdzającej przeprowadzone w sprawie czynności procesowe.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału nie pozostawia zdaniem Sądu wątpliwości, że M. K. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Wniosek powyższy jawi się jako prawidłowy i jednoznaczny już po lekturze wyjaśnień samego oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przedstawił tło wydarzeń prowadzących do zdarzenia z 06.06.2015r. M. K. (1) jednoznacznie i konsekwentnie wskazywał zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem, iż rzeczywiście przekazał mężczyźnie poznanemu w pracy informacje na temat marki pojazdu należącego do S. K. (1) oraz miejsca jego zaparkowania po tym, gdy ów nieznany mężczyzna powiedział mu, że może sprawić że auto zniknie. Jak wyjaśnił oskarżony, temat zniknięcia auta został przez niego poruszony z bliżej nieznanym mu pracownikiem tej samej korporacji taxi, bo „wydawał mu się takim cwaniaczkiem” (k.36) a on poszukiwał kogoś kto może w tej kwestii pomóc. Jak zarazem konsekwentnie podkreślał, te działania podjął nie oczekując żadnej gratyfikacji ze strony S. K. (1), który poprosił go o pomoc w zaaranżowaniu zniknięcia auta w związku z problemami rodzinnymi. Jak podał, chciał jedynie pomóc szwagrowi, którego traktował jak rodzinę.

Na fakt przeprowadzenia rozmowy pomiędzy S. K. (1) a M. K. (1) w kwestii możliwości zniknięcia auta wskazują nie tylko wyjaśnienia tego ostatniego ale także zeznania S. K. (1), jakkolwiek świadek w zgoła odmienny sposób opisał nie tylko przebieg ale i kontekst sytuacyjny rozmowy. Z jego pierwszych relacji odnoszących się do omawianej kwestii wynika bowiem, że faktycznie skarżył się „szwagrowi” na sytuację rodzinną i wówczas oskarżony zasugerował mu, że może rozwiązać jego problem z samochodem, że ten może zginąć, on zaś przystał na to mówiąc „może tak będzie lepiej” (k.15). Z kolei relacjonując przed Sądem przebieg wydarzeń świadek nie tylko zaprzeczył, aby rozmowę z oskarżonym w sprawie zniknięcia auta potraktował poważnie, wskazując, iż rozmowy nie było a jedynie padł żart ze strony oskarżonego, że w sumie ten samochód nie jest mu potrzebny i mógłby zniknąć, a on sam tego żartu nie skomentował wcale. Nadto przekonywał, że zapis jego zeznań z k. 15-16 stanowił nadinterpretację tego o czym zeznawał, że jego słowa nie zostały prawidłowo zapisane w protokole którego zresztą nie przeczytał przed podpisaniem i były mu sugerowane przez prowadzących przesłuchanie kilku funkcjonariuszy Policji.

Zeznania świadka, choć w zasadzie mają drugorzędne znaczenie dla ustalenia podstaw pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej, zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne jedynie w części w jakie nie są sprzeczne z wyjaśnieniami M. K. (1). W ocenie Sądu motywacja stanowiąca podstawę działania oskarżonego a ukazana przeze niego w wyjaśnieniach pozwala na poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie w sposób zgodny z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Oskarżony nie miał żadnego interesu osobistego ani finansowego w „organizowaniu” pomocy w zniknięciu auta należącego do S. K. (1), nie działał wbrew jego woli, bo gdyby tak było, świadek nie przyznałby – jak to uczynił w zeznaniach k. 15 - że przystał na propozycje oskarżonego, iż auto zginąć. Nie ulega wątpliwości, że potwierdzając wersję wydarzeń przedstawioną przez oskarżonego świadek byłby narażony na odpowiedzialność karną oraz nie uzyskałby odszkodowania za wystąpienie zdarzenia aktywnego odpowiedzialność firmy ubezpieczeniowej z tytułu zawartej umowy AC pojazdu. Powyższe okoliczności wskazują na ważny interes świadka w negowaniu przebiegu wydarzeń w wersji przedstawionej przez M. K. (1) a w konsekwencji zmianę stanowiska procesowego oraz idące za tym odmienne od początkowych zeznania, w tym kwestionowanie sposobu przeprowadzenia czynności procesowych ze jego udziałem. W mniemaniu Sądu stanowiły one realizację przyjętej przezeń, na pewnym etapie postępowania linii obrony, której elementem była próba zdyskredytowania swoich wcześniejszych zeznań dla ochrony własnej osoby.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. K. (1) w zakresie, w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Nie dopatrzył się w nich sprzeczności, niekonsekwencji, braku logiki bądź powodów które implikowałyby celowe przedstawianie przebiegu zdarzeń z udziałem jego oraz świadka w sposób odmienny od rzeczywistego.

Podkreślić należy, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości wówczas, gdy oskarżony przyznaje się do popełnienia czynu i do zawinienia (SN WA 4/05, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 65), co znajduje potwierdzenie w innych dowodach, przeprowadzonych w toku postępowania przygotowawczego (SN II KK 279/04, OSNKW 2005, nr 6, poz. 52). W niniejszej sprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a zeznania S. K. (1) potwierdzają, nawet w wersji wydarzeń przezeń opisanych, sprawstwo i winę oskarżonego. Zatem przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych zastrzeżeń.

M. K. (1) został oskarżony o to, że w 2015 roku nie później niż do dnia 6 czerwca 2015r. w W. udzielił pomocy n/n osobie do popełnienia czynu zabronionego, polegającego na kradzieży po uprzednim włamaniu poprzez ominięcie w nieustalony sposób zabezpieczeń fabrycznych samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 160.000 zł na szkodę (...) S.A. w ten sposób, że wskazał n/n osobie przedmiotowy samochód w celu dokonania kradzieży i miejsce jego parkowania tj. czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 279 § 1 k.k. przestępstwo kradzieży z włamaniem jest kwalifikowanym typem kradzieży. Przedmiotem czynności wykonawczej jest cudza rzecz ruchoma będąca własnością innej niż sprawca osoby. Znamię kwalifikujące stanowi sposób działania sprawcy, mianowicie włamanie, które polega na przełamaniu zabezpieczeń chroniących przedmiot czynności wykonawczej przed kradzieżą. Konieczne jest zatem aby rzecz była zabezpieczona przed kradzieżą i aby sprawca usunął to zabezpieczenie. Nie ma przy tym znaczenia efektywność zabezpieczenia oraz rodzaj środków podjętych przez sprawcę w celu jego pokonania (M. Mozgawa, M. Budyń – Kulik, P. Kozłowska – Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz., LEX 2013). W przypadku samochodu za takie zabezpieczenia należy uznać zamki w drzwiach, alarmy czy też immobilisery. Przystępstwo określone w art. 279 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, znamionym skutkiem w postaci przywłaszczenia rzeczy przez sprawcę. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest przywłaszczenie rzeczy przez sprawcę.

W myśl art. 18 § 3 kk „ Odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji (...)”.

M. K. (1) dostarczył nieustalonemu mężczyźnie istotne informacje identyfikujące auto użytkowane przez S. K. (1) celem ułatwienia kradzieży rzeczowego samochodu, do której doszło kilka dni po przekazaniu przez niego danych auta i miejsca jego parkowania. Powyższe działanie więc stanowi realizacji znamion występku jaki został mu postawiony.

Zatem w ocenie Sądu, zważywszy na zebrany w sprawie materiał dowodowy, sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Uznając winę oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w art. 53 k.k. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym popełnianym z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony miał również pełną świadomość swojego przestępczego działania.

Przy wymiarze kary Sąd baczył, aby orzeczona kara była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu stopień ten uznać należy za znaczny.

Sąd podzielił stanowisko, że przestępstwa przeciwko mieniu należą do kategorii najgroźniejszych społecznie przestępstw. Skierowane są bowiem przeciwko jednemu z podstawowych dóbr chronionych prawem jakim jest mienie, własność, a więc przeciwko dobru, które w gradacji dóbr chronionych prawem usytuowane jest tuż za ludzkim życiem i zdrowiem.

W końcu Sąd zobligowany był uwzględnić cele wychowawcze i zapobiegawcze kary. Aktualne warunki i właściwości osobiste oskarżonego, sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa oraz wyrażona przezeń skrucha i żal przemawiały na jego korzyść.

Sąd stanął na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie miała miejsce przewaga okoliczności wpływających łagodząco na wymiar kary nad okolicznościami obostrzającymi. Dlatego też kara 1 roku pozbawienia wolności wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej. Sąd uznał, że kara w takiej wysokości będzie w stanie zrealizować powyższe cele, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych względów biorąc pod uwagę postawę oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, opisał okoliczności jego popełnienia, wyraził skruchę i żal, jak również wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa Sąd skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary na okres roku. Ustalając okres próby Sąd kierował się stopniem pewności prognozy kryminologicznej względem oskarżonego. Okres ten, w ocenie Sądu będzie wystarczający dla sprawdzenia prawidłowości postawionej w stosunku do oskarżonego prognozy kryminologicznej i utrwalenia jego prawidłowej postawy.

Zważywszy na brzmienie art. 72§ 1 kk nakazującego nałożenie na skazanego co najmniej jednego z wymienionych tamże obowiązków, Sąd dla osiągnięcia względów wychowawczych i zweryfikowania trafności przyjętej przez Sąd prognozy na podstawie art. 72 § 1 pkt.1 k.k. zobowiązał M. K. (1) do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 4 (cztery) miesiące.

Mając na uwadze fakt odnalezienia auta będącego przedmiotem przestępstwa przypisanego oskarżonemu, przy ustaleniu, iż samochód ten jest w dyspozycji innego Sądu Rejonowego w którym toczy się postępowanie odnoszące się do niego a w którym w charakterze pokrzywdzonego występuje oskarżyciel posiłkowy, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 160.000 złotych na jego rzecz.

Stosownie do treści art. 627k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Towarzystwa (...) koszty zastępstwa procesowego w toku postępowania sądowego w całości.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od M. K. (1) kwotę 164,95 złotych tytułem wydatków sądowych oraz kwotę 180 złotych tytułem opłaty sądowej. W ocenie Sądu wysokość zasądzonych kosztów nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego nawet przy uwzględnieniu jego sytuacji rodzinnej dlatego też Sąd stwierdził, że będzie w stanie pokryć koszty postępowania stanowiącego konsekwencję jego działania.